

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/24/2012
Identifikačné číslo spisu:	4011200732
Dátum vydania rozhodnutia:	16.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4011200732.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: Z. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K., zast.: Mgr. Ing. Ronald Koščičák, advokát so sídlom advokátskej kancelárie Piaristická č. 2, 949 01 Nitra, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (pôv. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Nitra, Krajský dopravný inšpektorát) so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 17. apríla 2012 č. k. 11S/149/2011-52, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 17. apríla 2012 č. k. 11S/149/2011-52 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č.: SLV-PS-1120/2012 z 12. decembra 2012 s oporou v ustanovení § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a s výkonom právomoci ministra postupom podľa § 4 ods. 2 veta prvá zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore zrušilo k 31. decembru 2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Nitre, pričom práva a povinnosti zrušenej rozpočtovej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod

všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán, ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov služby Policajného zboru pôsobia v rámci útvarov Policajného zboru, ktoré zriaďuje a zrušuje minister; zároveň určuje náplň ich činností a vnútornú organizáciu. Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec. Útvary Policajného zboru sú organizované spravidla podľa organizácie súdov.

Podľa § 21 ods. 1 veta prvá a druhá zák. č. 523/2004 Z.z. rozpočtová organizácia je právnická osoba štátu, obce alebo vyššieho územného celku, ktorá je svojimi príjmami a výdavkami zapojená na štátny rozpočet, rozpočet obce alebo na rozpočet vyššieho územného celku. Hospodári samostatne podľa schváleného rozpočtu s prostriedkami, ktoré jej určí zriaďovateľ v rámci svojho rozpočtu. Rozpočtové organizácie podľa tohto zákona sú všetky štátne orgány s výnimkou štátnych orgánov, ktoré sú organizáciami podľa § 22 ods. 2.

Podľa § 21 ods. 11 zák. č. 523/2004 Z.z. rozpočtové organizácie alebo príspevkové organizácie zriadené rozhodnutím zriaďovateľa podľa odseku 5 písm. b) možno zrušiť, meniť ich podriadenosť alebo spôsob financovania z rozpočtovej organizácie na príspevkovú organizáciu alebo naopak rozhodnutím zriaďovateľa od prvého dňa nasledujúceho rozpočtového roka po predchádzajúcom písomnom súhlase ministerstva financií. V odôvodnených prípadoch môže minister financií povoliť iný termín. Predchádzajúci písomný súhlas ministerstva financií, ako aj povolenie iného termínu ministrom financií podľa druhej vety sa nevyžaduje, ak rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia je zriadená osobitným zákonom.

Podľa § 21 ods. 13 posledná veta zák. č. 523/2004 Z.z. platí, že ak rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia zaniká zrušením bez právneho nástupcu, práva a povinnosti prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ak osobitný zákon neustanoví inak.

2. Rozhodnutím o odvolaní č.p.: KRPZ-NR-KDI-SK-81/2011 z 21. júla 2011 (č.l. 8) žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorku v Nitre číslo ORPZ-MR-ODI2-Pr-492/2011 z 24.05.2011, ktorým bol žalobca

- uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j) a k) zákona č. 372 /1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozhodnutia len „zák. č. 372/1990 Zb.“)
- a podľa ustanovenia § 22 odsek 2 písm. d) a e) citovaného zákona mu uložil sankciu :

- o 1./ pokutu vo výške 200 € a súbežne

- o 2./ zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 mesiace, tento zákaz začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

3. Pri svojom rozhodnutí žalovaný vychádzal zo skutkového stavu zisteným riadne prvostupňovým správnym orgánom počas výkonu hliadkovej činnosti (službukonajúci policajt Obvodného oddelenia PZ v Leopoldove pprap. Bc. P. Y. dňa 23.03.2011), že žalobca dňa 23.03.2011 v čase o 20.40 hod. viedol motorové vozidlo zn. BMW 330XD Touring combi, EČ: NR-389EM, na križovatke ciest medzi obcami Hlohovec a Trakonice, kde pri vychádzaní z vedľajšej cesty od obce Leopoldov na hlavnú cestu II triedy č. 513 nerešpektoval dopravnú značku „P2“ (Stoj - daj prednosť vjazdu!), vodorovné dopravné značenie (pričná súvislá čiara), ktoré upresňuje miesto, kde má vozidlo zastaviť a prešiel uvedenou križovatkou bez zastavenia, pričom bol zákonným spôsobom zastavený službu konajúcim policajtom OO PZ Leopoldov, OR PZ Trnava pri obci Šulekovo približne 700m od uvedenej križovatky.

4. Následne bol vodič zákonným postupom vyzvaný, aby predložil doklady potrebné na vedenie a prevádzku motorového vozidla. Z požadovaných dokladov vodič nepredložil doklady o vykonaní technickej kontroly a emisnej kontroly, a tiež obhliadkou čelného skla kontrolovaného vozidla bolo zistené, že sa tam nenachádzajú nálepky dokazujúce, že vozidlo bolo podrobené uvedeným kontrolám.

5. Prvostupňový správny orgán kvalifikoval konanie žalobcu ako porušenie ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b), § 3 ods. 2 písm. b) s poukazom na § 137 ods. 2 písm. g) (závažné porušenie pravidiel v cestnej premávke) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení a uznal ho vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. j) a k) zák. č. 372/1990 Zb.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 8/2009 Z.z. v znení platnom v čase spáchania skutku žalobcom je vodič povinný mať pri sebe platné doklady predpísané týmto zákonom alebo osobitným predpisom.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b) zák. č. 8/2009 Z.z. v citovanom znení účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

6. Vo vzťahu k výške uloženej sankcie žalovaný konštatoval, že bola stanovená dôvodne, nakoľko je známe, aké konkrétne okolnosti boli podkladom pre uloženie sankcie. Určenie výšky sankcie v rámci určeného rozpätia je výsledkom správneho uváženia. Prvostupňový správny orgán sa podľa žalovaného zaoberal všetkými hľadiskami, ktoré zákon ako premisy takejto úvahy ustanovuje. Za tým účelom si obstaral potrebné dôkazy, vyvodil z nich skutkové a právne zistenia a až potom, na základe zákonom povolenej voľnej úvahy pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona a medzi, ktoré zákon ustanovuje, dospel pri dodržaní pravidiel logického posudzovania k rozhodnutiu.

Prvostupňový správny orgán sa vyrovnal so všetkými hľadiskami pre uloženie sankcie v zmysle ustanovenia § 12 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb., a nie iba s niektorými, ním vybranými.

Podľa § 22 ods. 1 písm. j) a k) zák. č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto

j) iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a) až i) sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu,

k) iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až j), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 22 ods. 2 písm. d) zák. č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. j) možno uložiť pokutu od 60 eur do 300 eur a zákaz činnosti do dvoch rokov.

Podľa § 22 ods. 2 písm. e) zák. č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. k) možno uložiť pokutu do 100 eur.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

7. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca prostredníctvom svojej pôvodnej právnej zástupkyne podal žalobu z 20.09.2011 na Krajský súd v Nitre.

8. Žalobca v podanej žalobe namietal nesprávne právne posúdenie veci správnym orgánom, nedostatočné zistenie skutkového stavu veci na posúdenie veci a zistenie takej vady v konaní správneho súdnictva, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

9. Mal za to, že prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie o priestupku bez náležitého a spoľahlivo zisteného skutkového stavu a na základe tejto skutočnosti nie je možné považovať predmetné rozhodnutie za správne a dôvodné, a to i s poukazom na ust. § 32 ods. 1 Správny poriadok.

V súvislosti s ospravedlnením svojej neúčasti na ústnom pojednávaní o prejednaní priestupku poukázal na ust. § 74 ods. 1 druhá veta zák. č. 372/1990 Zb. a uviedol, že v tomto zákonom ustanovení nie je uvedená lehota, v ktorej by mal žalobca povinnosť predložiť ospravedlnenie svojej neúčasti na prejednaní priestupku, a preto sa správny orgán nemôže vyjadriť k včasnosti podania ospravedlnenia. Konštatoval, že o nemožnosti zúčastniť sa na pojednávaní informoval príslušný správny orgán bezodkladne telefonicky v nasledujúci deň po prejednaní priestupku, teda ihneď, ako mu to dovoľoval jeho zdravotný stav a zároveň ihneď, ako mal možnosť sa telefonicky spojiť s príslušným prejednávacím správnym orgánom.

10. Čo sa týka protiargumentácie žalovaného o tom, že fotokópia lekárskej správy (potvrdenia) o ošetrení žalobcu v deň pojednávania na orthp ambulancii nedokazuje zdravotnú indispozíciu žalobcu,

ktorá by mu bránila v ospravedlnení sa z pojednávania, žalobca poukázal na ust. § 2, § 4 ods. 1, § 11 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako aj na zák. č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, z ktorých nevyplýva, že by prvostupňový alebo druhostupňový správny orgán boli poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti príslušnými posudzovať zdravotnú indispozíciu žalobcu alebo závažnosť tejto indispozície.

11. Ďalej v žalobe vytkol správne mu orgánu, že posúdil lekársku správu ako nepravdivú s tým, že nepotvrdzuje námietky účastníka konania v jeho odvolaní, nakoľko prvostupňovému správne mu orgánu bolo predložené náležité a riadne ospravedlnenie.

12. Takisto žalobca uviedol, že priestupok, ktorého sa mal dopustiť, nebol nikdy zadokumentovaný žiadnym technickým zariadením, ktoré by preukázateľne dokazovalo, že sa žalobca skutočne dopustil priestupku a navyše v predmetnej veci absentujú i výpovede od osôb odlišných od službukonajúceho policajta OO PZ Leopoldov, s výnimkou príslušníka železničnej polície.

B)

13. Krajský súd v Nitre ako súd prvého stupňa preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 21.07.2011, ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu v rozsahu dôvodov žaloby, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, preto ju podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

14. Krajský súd po tom, čo zrekapituloval základné udalosti tvoriace zistený priestupok, následne citoval aj tvrdenie žalobcu, že on sa žiadneho priestupku nedopustil, na križovatke zastavil na mieste, kde mal náležitý rozhľad a až potom pokračoval vjazde. Ďalej uviedol, že TK a EK má, avšak doklad o tom zabudol doma a na čelnom skle nemá nálepky z toho dôvodu, že si menil predné sklo (viď záznam o podaní vysvetlenia podľa § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch zo dňa 23.03.2011).

Tiež krajský súd poukázal na fotodokumentáciu uvedeného miesta, ktorá je priložená k administratívne mu spisu, a to umiestnenia dopravnej značky „STOP“, ktorá bola vyhotovená v dennej dobe, nakoľko v nočnej dobe nie je možné s dostupnou technikou toto vykonať, aby bolo miesto dobre viditeľné.

15. Nakoľko sa žalobca domáhal videozáznamu z uvedeného priestupku, avšak v zmysle NP PZ č. 12/2009 51. 16 ods. 14 je stanovený taký postup pri zistení priestupku, že policajt takýto priestupok zadokumentuje záznamovou časťou technického prostriedku, ak je takýmto prostriedkom hliadka vybavená. Pretože sa však na OO PZ Leopoldov takýto záznamový prostriedok nenachádza a hliadka ním nebola vybavená, krajský súd dôvodil, že nebolo možné takýto záznam vyhotoviť.

16. Krajský súd ďalej uviedol, že v preskúmvanej veci vychádzal zo zásady iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ust. § 249 ods. 2 O.s.p., teda za osobitnú náležitosť žaloby je potrebné považovať konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva, vyplývajúce z právneho predpisu. Žalobca ale musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie práva.

17. Z administratívnych spisov oboch správnych orgánov pre krajský súd nie je sporné a je zjavné, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzali, a tiež krajský súd nezistil pochybnosti, najmä k hore uvedenej fotodokumentácii, ako aj k záznamu pod č. ORP-P-85/LP-TT-211, o ich zákonnosti a vierohodnosti. Najmä otázku vierohodnosti uvedeného záznamu krajský súd odôvodnil tým, že ho vyhotovil príslušník policajného zboru, ktorý vykonával hliadkovú činnosť, teda činnosť, na ktorú je oprávnený v zmysle zákona, a priestupok - porušenie predpisov o cestnej premávke žalobcom opísal (najmä podrobný opis spôsobu jazdy) tak, ako ho vnímal svojimi zmyslami, avšak v nadväznosti na plnenie si svojich služobných povinností v zmysle zákona.

Navyše skutočnosť, že ďalší príslušník (príslušník železničnej polície) nevedel potvrdiť, či sa žalobca predmetného priestupku, t.j. konkrétneho porušenia pravidiel cestnej premávky dopustil, aj podľa názoru krajského súdu neznamena, že žalobca sa takéhoto priestupku nedopustil.

18. Rovnako žalobca podľa krajského súdu svoje tvrdenie o výmene čelného skla predmetného vozidla nepreukázal správnomu orgánu ani do nariadenia ústneho pojednania priestupku dňa 24. mája 2011, o ktorom bol riadne vyzvaný a predvolanie osobne prevzal dňa 26.04.2011, teda nepreukázal svoje tvrdenie o opaku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu.

19. Pokiaľ ide o námietky žalobcu, ktoré sa v podstate týkajú jeho ospravedlnenia pri ústnom pojednaní priestupku, v spojitosti s doloženou lekárskou správou (MUDr. X. B. - ortopéd), krajský súd sa v zmysle ustálenej judikatury (najmä R 58/1995) stotožnil so záverom žalovaného. Z pripojeného administratívneho spisu je nesporné, že žalobca bol riadne predvolaný na nariadené ústne pojednávanie (deň, hodina a miesto) a predvolanie riadne prevzal vrátane písomného poučenia o následkoch, ak sa nedostaví na pojednanie priestupku bez náležitého ospravedlnenia.

Hoci žalobca v podanej žalobe opisným spôsobom urobil svoj výklad predloženého lekárskeho nálezu, krajský súd zaujal stanovisko o právnej bezvýznamnosti tejto argumentácie žalobcu, nakoľko označený lekár na predloženej lekárskej správe uviedol, že žalobca je jeho pacientom, avšak takýto doklad nevystavil, jeho návštevu v ordinácii nemá v počítači zaznamenanú, hoci pripustil, že žalobca bol za ním, avšak na presný dátum návštevy si nevie spomenúť. Pokiaľ žalobca mal v tom čase zdravotné problémy, nič mu podľa krajského súdu nebránilo sa riadne osobne alebo telefonicky alebo prostredníctvom inej poverenej osoby ospravedlniť z neúčasti na pojednávaní ešte pred jeho termínom, t.j. do 10,00 hod. dňa 24.05.2011, čo však žalobca neurobil.

20. Krajský súd preto dospel k záveru, že priestupkové konanie bolo od počiatku vedené v súlade s jeho účelom, a to ust. § 58 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. a správne orgány objasňujúce priestupok bez akýchkoľvek pochybností preukázali, že skutok sa stal, je zavineným priestupkom, spáchal ho žalobca, ktorý nie je vyňatý z pôsobnosti orgánov objasňujúci priestupok podľa zákona vtedy platného a spáchanie priestupku mu bolo preukázané v súlade s ust. § 2 ods. 1 citovaného zákona o priestupkoch.

III.

Odvolanie žalobcu, stanoviská

21. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 21.06.2012 (č.l. 60) proti celému rozsudku prvostupňového súdu žalobca ako odvolacie dôvody uviedol § 205 ods. 2 písm. c), písm. d), písm. e), písm. f) a zároveň § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.

22. Predovšetkým žalobca poukázal na to, že jediným dôkazom, na ktorý krajský súd vo svojom odôvodnení poukazuje a tiež pri svojom rozhodovaní zohľadnil, je vyjadrenie službukonajúceho policajta Obvodného oddelenia Policajného zboru v Leopoldove ppor. Bc. P. Y..

Naopak príslušník železničnej polície, ktorý bol v čase vykonávania kontroly prítomný na mieste hliadky spolu so službukonajúcim policajtom OO PZ Leopoldov, podľa žalobcu nebol ani správnym orgánom prvého či druhého stupňa a ani krajským súdom vypočutý.

23. Takisto žalobca poukázal na to, že priestupok nebol nikdy zadokumentovaný žiadnym technickým zariadením, ktoré by bez akejkoľvek pochybnosti vylučovalo možnosť omylu, a to najmä s prihliadnutím na zníženú viditeľnosť v čase spáchania údajného priestupku (20.40 hod. dňa 23.03.2011).

Preto v súvislosti s uvedeným žalobca opakovane navrhol výsluch svedkyne, a to pani M. V., ktorá sa s ním v čase údajného spáchania priestupku nachádzala v motorovom vozidle, pričom ani žalovaný ani krajský súd na uvedený návrh žalobcu žiadnym spôsobom nereagovali.

24. Vo vzťahu k otázke riadneho ospravedlnenia svojej neprítomnosti na určený termín ústneho pojednania priestupku žalobca navrhoval vypočuť ako svedka MUDr. X. B..

V súvislosti s uvedeným žalobca odkázal na ustanovenie a § 33 Správneho poriadku, ktoré malo byť

porušené, že mu nebolo umožnené navrhnuť dôkazy a ich doplnenie, resp. pri vykonaní dokazovania klásť svedkom otázku.

25. Preto žalobca vyslovil svoj názor, že správny orgán tak vychádzal pri vydaní rozhodnutia výlučne z dôkazov svedčiacich proti obvinenému, a naopak dôkazy svedčiace v prospech obvineného nevykonával, resp. vôbec nevzal do úvahy.

26. Záverom žalobca požadoval zrušenie rozsudku krajského súdu tak, že mu vec vráti na ďalšie konanie.

B)

27. Prostredníctvom svojho vyjadrenia doručeným na krajský súd dňa 06.07.2012 (č.l. 70) žalovaný zdôraznil, že žalobca opakovane uvádza zhodné skutočnosti, ku ktorým sa žalovaný už podrobne vyjadril.

K otázke presného zistenia skutočného stavu veci poukázal na podklady od iných štátnych orgánov (najmä posudky, stanoviská službukonajúcich policajtov a iné vyjadrenia príslušných orgánov verejnej správy), ktoré majú kvalifikovaný preukazný význam a svedčí im domnienka správnosti, pokiaľ sa nepreukáže opak.

28. Ďalej k možnosti účastníka sa ospravedlniť žalovaný odkázal na dikciu ustanovenia § 74 ods. 1 zák. č. 272/1990 Zb., z ktorého je zrejmé, že iný termín musí byť dohodnutý pred stanoveným časom, teda pred termínom vytýčeného ústneho pojednávania.

Nejasnosti žalobcom predloženej lekárskej správy bola táto správa telefonicky preverená u MUDr. B., pričom bolo zistené, že on takúto správu žalobcovi na deň 24.05.2011 nevystavil, nebol predložený originál tejto správy a ani iná lekárska správa, ktorá by potvrdzovala takú zdravotnú indispozíciu žalobcu v tom smere, že by nebol schopný sa dňa 24.05.2011 aspoň telefonicky ospravedlniť.

29. Záverom žalovaný vyslovil, že konanie a rozhodovanie v predmetnej veci je vecne správne, zákonné a preto navrhuje, aby odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie o odvolaní zo dňa 21.07.2011 je vydané v súlade so zákonom.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti rozhodnutia o uloženej sankcii vyžaduje od správneho súdu konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát vzhľadom na charakter napadnutého rozhodnutia nepovažoval za potrebný) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

31. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je rozsudok krajského súdu o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť

napadnutého rozhodnutia žalovaného.

32. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) Najvyšší súd zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu, ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovaného, je skutková otázka, či podklady vyhotovené k rozhodnutiu podstatným spôsobom odrážali skutkový stav. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

33. Žalobca svoje odvolanie okrem námietok proti zisteniu skutkového stavu oprel o ďalšie námietky. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalobca využil na spochybnenie zákonnosti postupu správneho orgánu smerujúceho k vysloveniu napadnutého rozhodnutia.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalobcovi na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky).

34. Po oboznámení sa so súdnym spisom v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd vopred avizuje, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej skutkovej otázke.

35. Predovšetkým Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konania vo svojej podstate predstavujú tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine, ale aj o uložení sankcie. Nakoľko z obsahu odvolania nevyplýva argumentácia, ktorá by vytykala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), Najvyšší súd nemusel správnosť výberu mechanizmu nápravy posúdiť.

Predovšetkým žalobca spochybňoval to, že na vyslovenie záveru o spáchaní priestupku žalobcom postačoval iba samotný záznam službukonajúceho policajta, keď niektoré okolnosti (najmä neskorý čas 20.40 hod.) mohol signalizovať zhoršenú viditeľnosť a s tým spojené nepresné skutkové zistenia konajúcej úradnej osoby.

36. Na prvom mieste Najvyšší súd odmieta argumentáciu žalobcu, že iba na základe zdokumentovania činnosti je možné páchatel'a priestupku jednoznačne usvedčiť. Zhodne ako správny orgán vo svojom stanovisku uviedol, aj Najvyšší súd považuje záznam vyhotovený podľa § 60 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. zo dňa 23.03.2011 o 20.55 hod. za vyjadrenie príslušných orgánov verejnej správy, ktoré majú kvalifikovaný preukazný význam s domnienkou správnosti, pokiaľ sa nepreukáže opak. V uvedenom zázname sa nenachádza žiadna zmienka o osobe spolujazdkyne, ktorá mala byť v čase spáchania priestupku, resp. zastavenia policajtom vo vozidle prítomná. Žalobca sa výsluchu takejto osoby, a ešte bez jej identifikácie („aj mohlo byť potvrdené svedkom, ktorý sa so mnou v čase údajného spáchania priestupku nachádzal vo vozidle, pričom trvám na jeho vypočutí a jeho osobné údaje oznámim na požiadanie správneho orgánu.“) domáhal až prostredníctvom administratívneho odvolania z 06.06.2011. Preto Najvyšší súd vyhodnotil návrh žalobcu na vypočutie svedkyne M. V. ako nedôvodný.

37. Obdobne aj snahu žalobcu, že spáchanie uvedeného priestupku nebolo preukázané jeho vyjadrením mal potvrdiť aj nemenovaný príslušník železničnej polície, ktorý mal byť v čase vykonávania kontroly prítomný spolu s policajtom OO PZ Leopoldov a vyjadril sa vtom zmysle, že nevidel a nemôže potvrdiť,

že žalobca uvedený priestupok spáchal, nemohol Najvyšší súd akceptovať a vyhodnotil ako neskoro a nepresne podaný dôkazný prostriedok.

Pokiaľ si totiž žalobca chcel svoje právo na vykonanie tohto dôkazného prostriedku uplatniť, mal ho navrhnúť tak, aby správny orgán bol schopný ho vykonať. Avšak v argumentácii žalobcu sa nikde nenachádzajú údaje o tom, kto je ten príslušník železničnej polície, kto ho vypočul a kde sa v administratívnom spise nachádza zápisnica o jeho vypočutí. Navyše žalobcom tvrdená argumentácia príslušníka železničnej polície nespochybňuje hodnovernosť záverov žalovaného.

Podľa § 73 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať.

38. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd musí zdôrazniť, že vo svojej judikatúre zdôrazňuje viazanosť všeobecných súdov zásadou zákonnosti, ktorá je na jednej strane vymedzená princípom „*iura novit curia*“ (súd pozná právo) a na strane druhej limitovaná rozhodovacou nezávislosťou „*secundum et intra legem*“ (podľa, na základe a v medziach zákona). Uvedená zásada zákonnosti je ústavne vymedzená prostredníctvom článku 152 ods. 4, článku 2 ods. 2 a článku 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa článku 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa článku 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa článku 144 ods. 1 ústavy sú sudcovia pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

39. Avšak všeobecný súd musí v tomto rámci aj zohľadňovať ústavnú kolíznú normu (tzn. čl. 7 ako aj čl. 154c ústavy) upravujúcu nielen transpozíciu dokumentu medzinárodného práva verejného do vnútroštátneho práva (viď najmä článok 1 ods. 2 ústavy), ale aj jej hierarchické začlenenie do monistického systému slovenského právneho poriadku.

Podľa článku 154c ods. 1 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

40. Nakoľko Slovenská republika prevzala na seba záväzok z pristúpenia predchádzajúceho štátneho útvaru (1991) k Rade Európy, je Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd krytý článkom 154c ods. 1 ústavy. V zmysle konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nepochybne Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), ako aj judikatúra naň sa vzťahujúca predstavuje pre vnútroštátne orgány aplikácie práva záväznú výkladovú smernicu na výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy základných práv a slobôd zakotvených v druhej hlave Ústavy Slovenskej republiky, čím sa normuje rámec, ktorý tieto orgány verejnej moci nemôžu prekročiť.

41. Prostredníctvom článku 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru sa členské štáty Rady Európy, tzv. aj Slovenská republika, zaviazali zabezpečiť „každému právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.“ Európsky súd pre ľudské práva pri aplikácii čl. 6 ods. 1 na skutkové okolnosti veci Kadubec v. Slovensko (02.09.1998) naznačil, že pojem „trestný čin“ by sa mohol vzťahovať aj na sankcie uložené v procese správneho trestania, napríklad za dopravné priestupky, čo aj Rada Európy presadila v minulosti najmä prostredníctvom Odporúčania (91) I Výboru ministrov Rady Európy o správnom trestaní.

42. Na základe uvedeného, tzn. najmä čl. 6 ods. 1 Dohovoru a judikatúry ESLP (najmä Kadubec v. Slovensko) je nutné vykladať kasačný opravný mechanizmus, ktorý je nosným prvkom výkonu správneho súdnictva. Zákonodarcu však uvedenú koncentračnú zásadu, ktorá je charakteristická a základná pre súdny prieskum rozhodnutí správnych orgánov postupom podľa 5. časti O.s.p. prelomil v

prospech úplného apelačného opravného mechanizmu tým, že do ustanovení § 250i ods. 2 a 3 O.s.p. výslovne zakotvil pre niektoré prípady správneho trestania prieskum zákonnosti ex offa, tzn. ex offa prieskumu výskytu väd s vplyvom na zákonnosť.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. platí, že ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

43. Žalobca namietal, že sa nemohol zúčastniť ústneho pojednávania dňa 24.05.2011 a riadne sa ospravedlnil. Jeho telefonické ospravedlnenie je zachytené až v úradnom zázname zo dňa 25.05.2011, pričom z ustanovenia § 74 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. vyplýva nepochybne úmysel zákonodarcu, aby svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil vopred, ak je to možné.

Z úradného záznamu žalovaného z 21.07.2011 jednoznačne vyplýva, že MUDr. X. B. - ortopéd nepotvrdil obranu žalobcu, že dňa 24.05.2011 a v aký presný čas ho žalobca navštívil a s akým zdravotným problémom. Preto záver žalovaného o tom, že potvrdenie (fotokópia) doložená k odvolaniu p. Z. G. sa nezakladá na pravde, je logický.

Podľa § 74 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

44. Na základe uvedeného si Najvyšší súd nemohol osvojiť závery žalovaného, že krajský súd nerešpektoval pri súdnom prieskume ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. a túto námietku odmietol ako nedôvodnú.

V.

45. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že konanie žalobcu naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty priestupku v zmysle § 22 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

46. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného Najvyšší súd, s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

47. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania.

48. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní

nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).